

enn hennes lille kropp, tok Mary fatt på den krevende reisen til Utah i en alder av 73 år.

Etter å ha kommet seg trygt over Atlanteren, havnet hun i det ulykksalige Martins håndkjerrekompani. Den 28. juli tok disse håndkjerrepionerene fatt på reisen vestover. Dette kompaniets lidelser er velkjente. Av de 576 medlemmene i kompaniet døde nesten en fjerdedel før de nådde Utah. Flere ville ha omkommet om det ikke var for redningsaksjonen som ble organisert av president Brigham Young, da vogner og forsyninger ble sendt til de hellige som satt fast i snøen.

Mary Murdoch døde 2. oktober 1856 nær Chimney Rock i Nebraska. Her måtte hun gi tapt for utmattelse, kulde og reisens strabaser. Hennes skjøre kropp kunne ganske enkelt ikke tåle de fysiske påkjenningene de hellige ble utsatt for. Idet hun klamret seg til livet, tenkte hun på sin familie i Utah. Denne trofaste pionerkvinnens siste ord var: "Fortell John at jeg døde med ansiktet vendt mot Sion." (Se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdochs håp og tro var typisk for så mange av de tidlige pionerene som foretok den farefulle reisen vestover. Dagens åndelige reiser krever ikke mindre håp eller tro enn de tidlige pionerenes. Vi har kanskje andre utfordringer, men strabasene er minst like store.

Jeg ber om at vårt håp må føre til at våre rettferdige drømmer blir oppfylt. Jeg ber spesielt om at vårt håp om forsoningen må styrke vår tro og kjærlighet og gi oss et evig perspektiv på vår fremtid. Måtte vi alle ha dette fullkomment klare håp. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Larry M. Gibson

Førsterådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Det aronske prestedømmes hellige nøkler

Herren vil at alle bærere av Det aronske prestedømme skal innby alle til å komme til Kristus – først og fremst sin egen familie.

Da en av mine sønner var 12 år gammel, begynte han med kaninhold. Vi bygget bur og kjøpte en stor hann og to hunnkaniner av en nabo. Jeg ante ikke hva vi bega oss ut på. Etter svært kort tid bugnet skuret vårt av kaniner. Nå som min sønn er voksen, må jeg innrømme min forbauelse over hvordan de ble holdt under kontroll – en nabohund kom seg iblant inn i skuret og tynnet ut i rekkene.

Jeg ble imidlertid rørt da jeg så min sønn og brødrene hans våke over og beskytte kaninene. Som ektemenn og fedre er de nå verdige prestedømsbærere som elsker, styrker og våker over sine egne familier.

Jeg får varme følelser når jeg ser dere unge menn i Det aronske prestedømme våke over, støtte og styrke menneskene rundt dere, både deres egen familie, medlemmer av deres quorum og mange andre. Jeg er så glad i dere.

Jeg var nylig tilstede da en 13 år gammel ung mann ble beskikket

som diakonenes quorumpresident. Etterpå tok biskopen ham i hånden og tiltalte ham som "president", idet han forklarte for quorumsmedlemmene at han "tiltalte ham som president for å understreke hvor hellig hans kall var. Diakonenes quorumpresident er en av bare fire personer i menigheten som har nøkler til å presidere. Med disse nøklene vil han, sammen med sine rådgivere, lede quorumet under Herrens inspirasjon." Biskopen forsto hvilken kraft et presidentskap har som blir ledet av en president som innehar og utøver hellige prestedømsnøkler. (Se L&p 124:142–43.)

Senere spurte jeg denne unge mannen om han var klar til å presidere over dette flotte quorumet. Han svarte: "Jeg er nervøs. Jeg vet ikke hva en diakonenes quorumpresident gjør. Kan du si meg det?"

Jeg fortalte ham at han hadde et storartet biskopsråd og veiledere som ville hjelpe ham å bli en fremgangsrisk og effektiv prestedømsleder. Jeg visste

at de ville respektere hans hellige nøkler til å presidere.

Så stilte jeg følgende spørsmål: “Tror du Herren ville ha gitt deg dette viktige kallet uten å gi deg veiledning?”

Han tenkte seg om, og svarte så: “Hvor kan jeg finne den?”

Etter en liten samtale innså han at han ville finne veiledning i Skriftene, de levende profeters ord og som svar på bønn. Vi bestemte oss for å finne et skriftsted som ville være et utgangspunkt for hans ønske om å lære hvilket ansvar hans nye kall innebar.

Vi slo opp i kapittel 107 i Lære og pakter, vers 85. Her står det at en diakonenes quorumsresident skulle sitte i råd med sine quorumsmedlemmer og lære dem deres plikter. Vi merket oss at quorumet hans ikke bare er en klasse, men også et råd av unge menn, og at de skulle styrke og oppbygge hverandre under presidentens ledelse. Jeg uttrykte tillit til at han ville bli en fremragende president som ville sette sin lit til inspirasjon fra Herren og foredle sitt hellige kall ved å lære de andre diakonene deres plikter.

Så spurte jeg: “Nå som du vet at du skal lære diakonene om deres plikter, vet du hva disse pliktene er?”

Igjen slo vi opp i Skriftene og fant:

1. En diakon skal våke over og være en fastboende tjener i Kirken (se L&p 84:111).

Ettersom familien er Kirkens grunnleggende enhet, er det viktigste stedet en bærer av Det aronske prestedømme kan utføre sin plikt, i sitt eget hjem. Han yter prestedømmstjeneste for sin far og mor idet de leder familien. Han våker også over sine brødre og søstre, de unge mennene i sitt quorum og de andre medlemmene i menigheten.

2. En diakon hjelper læreren i alle sine plikter i kirken hvis det er nødvendig (se L&p 20:57).

Vi kom frem til at hvis en diakon skal hjelpe til med lærernes plikter, må han vite hva de er. I Skriftene fant vi raskt frem til over et dusin plikter knyttet til en lærers embede (se L&p 20:53–59; 84:111). Hvilken sterk opplevelse det må være for enhver ung mann – og hans far, veiledere og oss alle – å gjøre nettopp det denne unge mannen gjorde, nemlig å slå opp i Skriftene og selv finne ut hva våre plikter er. Jeg tror mange av oss vil bli overrasket – og inspirert – av det vi finner ut. Plikt overfor Gud inneholder nyttige sammendrag av Det aronske prestedømmes plikter og er en utmerket ressurs for

åndelig utvikling. Jeg oppfordrer på det sterkeste til å bruke den.

3. Diakoner og lærere skal også “advare, forklare, formane og lære, og innby alle til å komme til Kristus” (L&p 20:59; se vers 46 og 68 for prester).

Mange unge menn tror at deres misjonærtjeneste begynner når de fyller 19 og kommer til opplærings-senteret for misjonærer. Skriftene lærer oss at den begynner lenge før dette. Herren vil at alle bærere av Det aronske prestedømme skal innby alle å komme til Kristus – først og fremst sin egen familie.

Så, for å hjelpe denne unge presidenten å forstå at han og han alene var quorumets presiderende embedsmann, foreslo jeg at han skulle lese den første plikten som er nevnt i Lære og pakter 107:85. Han leste: “Presidere over tolv diakoner.” Jeg spurte: “Hva sier Herren til deg personlig om din plikt som president?”

“Tja,” sa han, “jeg har kommet på flere ting mens vi har snakket sammen. Jeg tror min himmelske Fader vil at jeg skal være president for tolv diakoner. Det er bare fem av oss som kommer, og én kommer en gang iblant. Hvordan skal vi bli tolv?”

Jeg hadde aldri tolket dette

skriftstedet slik som han gjorde, men så hadde også han hellige nøkler som jeg ikke hadde. En 13 år gammel diakonenes quorumsprezident lærte meg om den åpenbaringskraft som kommer til dem som har presidentskapets hellige nøkler, uavhengig av deres intellekt, anseelse eller alder.

Jeg svarte: "Jeg vet ikke. Hva tror du?"

Han sa: "Vi må finne ut hvordan vi kan få ham til å komme. Jeg vet det er to andre som skulle ha vært i quorumet, men som ikke kommer, og jeg kjenner dem ikke. Kanskje jeg kan bli venn med den ene og få rådgiverne mine til å jobbe med de andre. Hvis alle kommer, er vi syv, men hvor finner vi fem til?"

"Jeg vet ikke," svarte jeg, "men hvis vår himmelske Fader vil ha dem der, vet han det".

"Da må vi be som presidentskap og quorum, og finne ut hva vi skal gjøre." Så spurte han: "Er jeg ansvarlig for alle gutter i diakonalder i menigheten, også de som ikke er medlem?"

Dypt imponert sa jeg: "I Herrens øyne, har biskopen din ansvar bare for

medlemmene i menigheten, eller for alle som bor innenfor dens grenser?"

Denne unge "fastboende tjener" skjønnte det. Han forsto alle diakoners, læreres og presters ansvar for å våke over Kirken og innby alle til å komme til Kristus.

Jeg blir minnet på et skriftsted når jeg tenker på Kirkens storartede unge menn og kvinner – et skriftsted som Moroni siterte for Joseph Smith, idet han sa at det "ennå ikke var oppfylt, men ville snart bli det" (Joseph Smith–Historie 1:41) – "Og deretter skal det skje at jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød. Deres sønner og døtre skal tale profetiske ord, ... og deres unge menn skal se syner" (Joel 2:28).

Det denne unge presidenten "kom på", var en visjon om hva vår himmelske Fader ønsker at hans quorum skal være. Det var den åpenbaringen han trengte for å styrke de aktive medlemmene i quorumet, redde dem som strevde, og innby alle til å komme til Kristus. Med denne inspirasjonen planla han å utføre Herrens vilje.

Herren lærte denne unge presidenten at *prestedomme* betyr å anstrenge seg for å tjene andre. Som vår kjære profet, president Thomas S. Monson forklarer: "Prestedommet er egentlig ikke så mye en gave som en fullmakt til å yte tjeneste, en anledning til å løfte og en mulighet til å velsigne andre" ("Vår hellige tillit som prestedømsbærere", *Liahona*, mai 2006, 57).

Tjeneste er selve prestedommets grunnvoll – tjeneste for andre ifølge Frelserens eksempel. Jeg vitner om at det er hans prestedomme, vi går i hans ærend og han har vist alle prestedømsbærere måten å utføre trofast prestedømsstjeneste på.

Jeg oppfordrer alle diakonenes, lærernes og prestenes quorumsprezidenter til regelmessig å rådføre seg med hverandre, studere og be

for å få vite Herrens vilje, og så gå og gjøre den. Bruk Plikt overfor Gud til å lære deres quorumsmedlemmer deres plikter. Jeg oppfordrer alle quorumsmedlemmer til å oppholde deres quorumsprezident og søke råd hos ham idet dere lærer og rettferdig utfører alle deres prestedømsplikter. Og jeg oppfordrer oss alle til å se disse bemerkelsesverdige unge mennene slik Herren ser dem – en mektig ressurs til å bygge opp og styrke hans rike her og nå.

Dere storartede unge menn, bærere av Det aronske prestedomme som ble gjengitt av døperen Johannes til Joseph Smith og Oliver Cowdery nær Harmony, Pennsylvania. Deres prestedomme innbefatter de hellige nøkler som åpner døren så alle vår himmelske Faders barn kan komme til hans Sønn, Jesus Kristus og følge ham. Dette muliggjøres gjennom "omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse", ukentlig deltagelse i nadverdets ordinas og "englers betjening" (L&P 13:1; Joseph Smith–Historie 1:69). Dere er i sannhet tjenere som må være rene, verdige og trofaste prestedømsmenn til enhver tid og på alle steder.

Hvorfor? Hør på disse ordene fra vårt kjære første presidentskap til hver av dere i Plikt overfor Gud:

"Du har myndighet til å forrette ordinansene innen Det aronske prestedomme... [Du vil] i stor grad være til velsignelse for dem som omgir deg ...

Vår himmelske Fader har stor tro på og tillit til deg, og han har en viktig misjon du skal utføre" (*Jeg oppfyller min plikt mot Gud – for bærere av Det aronske prestedomme* [2010], 5).

Jeg vet at disse ordene er sanne, og jeg ber om at vi alle må få dette samme vitnesbyrd. Og jeg sier disse ting i Jesu Kristi hellige navn, hvis prestedomme vi bærer. Amen. ■

